

Örnek, Sedat Veyis 1962 “İlonka’ya Mektup”, *Su Dergisi*, Mayıs, Yıl 2, Sayı 15, 10-11.

İLONKA'YA MEKTUP

Sedat Veyis ÖRNEK

Biliyordum. Şehre inee yağmurlar yağıyordu. Pencerenin camlarına, margarite çiçeklerinin beyazına, sarı asma kuşlarının tüylerine damlalar düşüyordu. Yağmurlar altındaydın. Gözlerin ki su oluyordu. "Ölüm gibi bir korku var, Gözlerime..." Niçin susmuştun? Susarken daha bir güzel, daha bir insan olduğunu biliyor muydun? Öleceğini biliyor muydun? Beyaz bir hastahane odasında, hep otuz dokuz ateşler içinde, uçuk mavi gözlerini hayretle açıp, bir yerlerde Mozart'ın Küçük Gece Müziğini çalarlarken öleceğini biliyor muydun?

Gözlerinin duru mavisini kara böcekler çoktan yemiştir. şimdi. Saçların ot olmuştur sarı - yeşil. Kalbin yağmurlar altında ıpslak. Eilerini, bir çift beyaz güvercin ellerini iki yanına koymuşlardı. On parmağın on küçük zambaktı, soğuk. Beyaz geceliğinin fiyongu yana kaymıştı. Küçük masanın üzerinde vitaminlerin, ilaçların, saç tokaların, kol saatın, not defterin vardı. Sonra cevabı yazılmamış bir mektup. Defalarca okunmuş, her satırı ezberlenmiş, imzası öpülmüş; bin defa öpülmüş bir mektup. Şöyle başlıyordu; "Burada akşamlar erken oluyor. Akşamla birlikte sen geliyorsun. Senden önce ellerin geliyor. Tutup öpüyorum. Bir yerlerde Küçük Gece Müziğini çalıyorlar..."

Sen varken şehir büyüktü. Geceye karşı ışıklarını yakıyordu. Büyük caddelerden, camları içerden içerden bugulanmış, küçük radyoları sıcak caz muzigine ayarlanmış arabalar geçiyordu. Mağaza vitrinleri, reklam ışıkları geceye göz kırpyorlardı. Karanlık sokaklarda, taksi duraklarında mahsun

"Yağmur yağarken daha yalnız oluyorum. Yağmur pencere camlarına bulaşırken."

Bir Mektuptan

gözlü orospular dolaşıyordu. Dışarı fırlıyordum. Seni bir kitapçı vitrinin önünde bulmak işten bile değildi. Gözlerini bir Heinrich Böll romanına dikmiş hikâyeler, namuslu hayatlar kuruyordun. Yeşil trençkotun her zamanki gibi sırtındaydı. Soçlarını sıkıca fırçalamış, ensende toplamıştın. İstesen saçlarına dokunur, rüzgar gibi bir öpücük kondururdum! Yanından hızlıca geçiyordum. Duymuyordun. Beni hiç bilmiyordun.

Sonra ben kahvelere, balolara, faşinglere gidiyordum. Kahveler, faşingler, danslar senin ölümünle çirkindi artık. Her şey bir sıkıntı çizgisinden

Eski bir Arap Şiiri

SA'D A YAKARIYORUM

Bana ondan söz etme
Ey Sa'd etme söz
Çoğaltma durup dururken
Şu benim deliliğimi

Hadi git buralardan
Ey Sa'd buralardan git
Lâfların durup dururken
Tuz biber ekıyor

O var ya o senin sözünü ettiğin
Ey Sa'd ne istekler besliyorum içimde

Ama hadi git buralardan
Yüreğim hiç bilmedi böyle bir ateşi
Ne de bilecek bundan sonra
Hadi Sa'd gözünü seveyim
Durma buralarda.

İBNÜL AHNEF

çeviren

Hüseyin KARAYAZI

başlıyor, bir çirkinlik karanlığında bitiyordu. Kızlar, sen olmayan kızlar, ateşleri normal, uykuları iyi, sıhhatli kızlar önce gülüşlerini, sonra dudaklarını veriyorlardı. İki öpüş arası ağulu çiçekler boy atıyordu bir kötü karanlıkta! Ağır - aksak Viyanlı valsler, üçüncü devre verem ispanyol tangoları, bugi - bugiler, kadının kalçasını belinden kırışı, bir italyan papuçlu ayağın figürü, allı - yeşilli krepon kağıtları, ziller saksafonun kendini yerden yere çalışı, şampanya şişeleri, yarın kötüyü artık. Sarhoş erkekler bas-bariton bağıriyorlardı. "Noch ein Bier, Herr Ober! "Herr Ober bardaklarda büyük biralar getirip, cana pey akçesi gibi önlerine sürüyordu. Biranın altın sarısı, o canım altın sarının bardaktan taşması artık güzel değildi. Bira köpüğündeki ludak, dudaktaki bira köpüğü sevimsizdi. Bir kadının sigarayı tutan eli,

KARAMSAR

Islak caddelerin kaypaklığını bilir misin?

Cılız, mecalsiz dizlerim takılır, yıkılırım.

Sımsıcak dudaklarında tükenir ağlamak...

Gelmiyecek günlerin çaresizliğini

Bir baykuş ötüşünde

Bir tren sesinde duymak.

Ağlıyarak bıraktığın gündenberi

Tüm karamsar düşüncelerde varlığım.

Kahrından yarıldıkça bir bulut

Yağmuru gözündeki damlacıklar sanırım.

Bilir misin toprak susuzluğa parça parça olmuş

Parça parça aynalarda ben varım.

Ne zaman açarsa yemyeşil mevsimde tomurcuklar

Seni hatırlar

Seni anar

Ağlarım...

R . U Ç A R .

elin bir aşk gecesinde yasak bölgelerde dolaşırken terlemesi, mendil tutması, ne bileyim ben işte, muz soy-örneğin, İsa'yı haçlaması çirkindi.

Oysa sen güzeldin. O sonbahar güneşi güzeldi bezgin yaprakların üstünde. Kanepede yanyana oturuyorduk. Elinde Baudlaire'in Fenalığın Çiçekleri vardı. Bu frengili, bu boğuntulu adamı nasıl sevmiştin? Sen uysaldın, inceydin, suya düşen yapraktın. Beyaz elbiselerin vardı. Bar, mey-hane, faşing yüzü görmemiş, içki kokusu sinmemiş şarkıların vardı. Mavi gözlerin vardı büyücek, erken açmış çiçekler gibi. Başkaları gözlerini bilmiyorlardı. Belki de gözlerine hiç bakmamışlardı. İnsan insanın gözlerine hiç bakmaz mı? Gözlerine büyük mü diyorlardı ama, kötü mü diyorlardı? Gözlerinden bütün yüzüne tertemiz, su gibi, hava gibi, damar gibi bir mavilik yayılıyordu. Bunu ben hayretle görüyordum. Bu ince, bu harikulâde uçuk mavi içinde, yalnız ağzın kırmızıydı. Taze bir yaraydı ağzın. Büyücüler çaresini alıp götürmüşlerdi. Mahzunluğun bundandı.

Şimdi artık o ince yağmurlar yağmıyor. Sarıasma kuşları çoktan uçup gittiler. Meydanlarda köylü kızları margarite çiçekleri de satmıyorlar. Ama akşamlar yine bildiğin gibi. Hep erken geliyor. Dağların arkasından, büyük meydan saatlerinden bir hasta karanlık gelip pencereamin camına bulaşıyor. Bir yerlerde tutup Küçük Gece Müzigini çalıyorlar. Korkuyorum İlonka.